

Покаяние,
новорождение
&
НОВО ТВОРЕНИЕ

Никола Димитров

Покаяние, новорождение и ново творение

Когато човек повярва в Бога, ние сме свикнали да наричаме това покаяние, новорождение или ново творение. Дотук добре, но важното е какво точно разбираме под новорождение, покаяние и ново творение.

Обикновено когато вярващите се опитват да накарат невярващ човек да приеме Господа, те казват: „*Покай се за греховете си и Исус ще те спаси*“. Нали? Какво имат предвид?

- Човекът да започне да **съжалява** на глас за всичките си грехове, да плаче, да се кае, да се изкара червей, който не става за нищо и

- да помоли Бога за милост, да проси прошка - **покаяние**;

- след което Бог го **новоражда**, тоест, някакво чудо става в духа на човека, дори без той да знае и вече той е **ново създание / ново творение** като по чудо.

- Като го питат: „Спасен ли си?“, човекът казва: „*Да, аз приех Господа, покаях се, Той ме новороди и вече съм Ново създание*“.

**Добре, обаче защо тогава
виждаме толкова много вярващи,
които, уж са спасени, новородени
и нови създания, а в същото време
не се различават по *нищо*
от невярващ човек?**

Затова, бих искал да ви предложи един друг начин на тълкуване на новорождение, покаяние и ново творение.

Свръхестествената част в целия този процес е, че ние сами **никога** не можем да се покаем, новородим и станем нови създания, ако **първо** Бог по някакъв начин не ни привлече към Себе Си. Той го прави като праща хора да ни кажат за Него, като употребява други хора да се молят за нас, като ни дава сънища или видения, като ни се разкрива чрез любовта Си в тежки за нас ситуации или по всякакви други начини. Първата стъпка **винаги** е на Бога - ние сами определено няма да се сетим за Него. Но, след като Бог ни привлече, Той остава на нас да се свържем с Него, чрез собствената си свободна воля.

Първо, **покаяние**. По начинът по който Библията използва думата покаяние, тя означава човек да **вземе решение** в сърцето си да **промени мисленето си** според Божието мислене.

- Преди това човекът не е мислил за Бога, сега решава да започне да мисли за Бога.

- Преди не е мислил, че е проблем да лъже, да краде, да мами, да псува, да се кара с всеки, да се бие, да хули, да се оплаква, да мърмори, да наранява и т.н., а сега решава да мисли, че тези неща не са неща, които Бог одобрява.

- Преди това не е мислил, че има смисъл да хвали Бога, да Му благодари, да Му се покланя, а сега решава, че всички тези неща са много важни.

- Преди това не е мислил, че има смисъл да се ходи на църква, човек да е част от семейство, от Тяло, от общност, от кръг от приятели, а сега решава, че Бог така е съградил Църквата Си, за да може всеки от нас да бъде част от нея.

- Преди това не е мислил, че като го обидят, наранят, унижат, ударят, той

трябва да прости, да забрави, да благослови, а сега решава, че Бог е направил точно това с нас, когато ние Го обиждахме, наранявахме, унижавахме и удряхме, на Кръста и сега човекът иска вече да подражава на Бога.

Всичко това се случва в сърцето - човек вижда, че не е живял по правилния начин и **решава (покайва се)** да смени посоката на мисленето си за всички тези неща и когато го каже и на глас (понеже досега това е решение на сърцето), се случва **новорождението**.

Какво е **новорождението**? Ами, човекът, който преди това е мислил, че няма проблем да живее като невярващ човек, с всичките проблеми, които изредихме досега, изведнъж не само решава, но и свидетелства на глас, че решението е взето от него той вече да бъде друг човек, който ще мисли по съвсем различен начин, тоест, той е като един новороден човек. Защо? Защото вече не мисли по стария начин - той е като че ли **наново роден**, все едно започва **нов живот** за него, понеже преди това е бил друг, сега е съвсем различен. Това е новорождението - нищо магическо няма в него - просто съзнателно решение и план, че от тук нататък ще мислим

и действаме различно и според принципите и начините, по които Бог мисли.

Покаянието ни (решението за промяна на мисленето в сърцето ни) и новорождението ни (публичната ни изповед, че вече ще мислим и действаме различно) водят до изявяването ни като **ново творение / ново създание / нов човек**. Тук вече говорим за самите наши действия след като сме решили да се покаем и новородим.

Значи, първо **решаваме** да променим посоката на мислите си - **покаяние**. Второ, вземаме това решение на глас и правим план за изпълнението му - **новорождение**. Трето, сега остава да го изпълним на практика, което ще изисква време, понеже когато вземем решението, точно както едно новородено бебенце и ние изведнъж се намираме в позицията на новородени бебета в Бога - в Христос - вече знаем какво трябва да правим и сме взели решение да го направим, но сега трябва ежедневно да го правим, за да не се върнем към стария начин на живот.

Ако новорождението беше някаква свръхестествена магия, която се случваше в нас, дори без да осъзнаваме какво точно се

случва, Библията нямаше да казва на толкова много места

- да проверяваме постоянно себе си дали сме във вярата,
- да събличаме стария човек,
- да обличаме новия човек,
- да внимаваме на делата си,
- да изработваме спасението си.

Разбирате ли? Всичко е въпрос на **решение (покаяние)**, на **план (новорождение)** и на **действие (ново създание)** - преди щеше да се ядосаме, да нараним, да отвърнем, да ударим, а сега, понеже сме решили и планирали да бъдем различни, ще направим точно обратното, а именно това, което Бог би направил в случая, нали?

Когато осъзнаем, решим и планираме да ходим с Бога като с най-добър приятел, като с наш любим, като с наш партньор, ние просто няма да искаме да Го нараним като мислим и действаме според пътищата на стария човек, а ще искаме да се съобразим и угодим, според пътищата на новия човек.

Разбира се, за да успеем в ежедневието си да мислим, говорим и действаме като покаяли се, новородени нови създания, ние ще имаме

нужда от постоянно взаимоотношение с Бога. Близостта със Святия Дух е най-уникалното нещо в живота ни.

Когато човек е влюбен в някого, той не е влюбен само в Неделя от 10 до 12 часа, нали? По същия начин, когато се влюбим в Господ Исус, когато се влюбим в нашият Отец, когато се влюбим в скъпоценния Свети Дух, ние няма само по време на църква, за два часа, да бъдем вярващи хора, а ще проверяваме себе си ежедневно, ще се борим с демоните си, ще търсим всеки възможен начин да угодим на любимия си. Защо? Защото трябва ли? Защото така се казва в Закона на Мойсей ли? Защото иначе Бог ще ни прати в Ада ли? Не, това би било **легализъм**! Защото сме влюбени в Него и защото Го обичаме. Толкова е простичко.

Самсон - той мислеше точно като вярващите, за които говорихме в началото - мислеше, че е спасен, новороден, вярващ, свръхестествено, чрез магия някаква от Бога и затова имаше сила, но в същото време живееше точно като невярващ човек - спеше с проститутки, ходеше по пирове, воюваше с хората за кеф, дразнеше се, ядосваше се, гневеше се, лъжеше - и то всичко това докато беше съдия в Израел - все едно водач в църквата, докато един ден Библията казва, че Духът на Господа - Светият

Дух - Гълъбът - го напусна, тръгна си от него - без Самсон дори да разбере.

Това е жалката картинка, а именно, че и днес има много вярващи, които са вярващи на думи и които си мислят, че Бог е направил някаква свръхестествена магия в сърцето им и ги е новородил, запазвайки им място на Небето като умрат, но тук на Земята те живеят като невярващи и Святият Дух отдавна си е тръгнал от тях - Гълъбът отдавна е излетял от рамото им, понеже е наранен от мислите, думите и делата им, но още по-големият проблем е, че те дори не са разбрали кога Святият Дух си е тръгнал и карат по инерция в живота си, спускат се по течението и каквото стане (иначе ходят на църква). Не проверяват себе си ежедневно дали все още са в истинската вяра; дали все още са влюбени в първата си любов; дали все още спазват собственото си решение и план да бъдат като новородени хора, като различни хора, като нови създания, като покаяли се и сменили посоката Божии синове и дъщери.

Бог да ви благослови!